FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 12. JANUAR 1984 [1]

Høje Domstol.

C. Fabius indgav ansøgning til udvælgelsesprøve KOM/A/325, som Kommissionen afholdt i 1981 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i lønklasse A 7-6. En af betingelserne i udvælgelsesprøven var, at ansøgerne skulle bestå to skriftlige prøver, hvor den ene var en prøve i forståelse af logisk ræsonnement, mens den anden skulle give mulighed for at vurdere, om ansøgeren kunne arbejde i en international organisation. Kun ansøgere, som opnåede 50 % af points'ene i hver af de skriftlige prøver, fik adgang til næste trin i udvælgelsesprøven, den mundtlige prøve. C. Fabius opnåede i den første af de skriftlige prøver 13,82 points ud af 40 mulige og 46 ud af 60 mulige i den anden. Han bestod således ikke den skriftlige prøve og fik ved skrivelse fra Kommissionen af 10. november 1982 meddelelse om, at han derfor ikke kunne få adgang til den mundtlige prøve.

Ved skrivelse af 28. november 1982 klagede han over nævnte afgørelse og anmodede om, at man på ny gennemgik hans prøver. Klagen blev afvist den 22. december 1982, og efter yderligere brevveksling uddybede Kommissionen afvisningen ved skrivelse af 16. marts 1983.

I mellemtiden og inden for den fastsatte frist havde sagsøgeren anlagt nærværende sag. Han har nedlagt to påstande: for det første, at Kommissionens afgørelse af 22. december 1982 om at udelukke sagsøgeren fra den mundtlige prøve på grundlag af udvælgelseskomiteens afgørelse annulleres, og for det andet, at Kommissionen kendes pligtig at afholde en ny prøve for ham eller lade ham deltage i den næste udvælgelsesprøve for fuldmægtige i ovennævnte lønklasser, selv om han skulle overskride den for en sådan udvælgelsesprøve fastsatte aldersgrænse. Efter at have anlagt sagen indgav han en begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om, at han fik adgang til den resterende del af den oprindelige udvælgelsesprøve; begæringen blev ikke taget til følge.

Sagsøgeren har ikke så meget anfægtet udvælgelseskomiteens afgørelse som det grundlag, udvælgelsesprøven blev afholdt på. Han har nærmere anført, at afgørelsen er i strid med rimelighedsprincippet og princippet om »omhyggelig forvaltning«. Han har som sit første anbringende fremført, at Kommissionen fejlagtigt har tillagt den almindelige prøve, som drejede sig om ansøgernes evne til at »ræsonnere«, for stor betydning. Han har understreget, at almindelige intelligensprøver af en sådan karakter ikke nødvendigvis fører til, at de bedste ansøgere vælges: som i sagsøgeren tilfælde kan en tjenestemand være dygtig i praksis, selv om han ikke består

1 — Oversat fra engelsk.

eller ikke klarer en sådan prøve særlig godt. Han har henvist til, at det i Nederlandene nu anerkendes, at sådanne prøver ikke nødvendigvis er egnede eller bør tillægges afgørende vægt, hvorfor de heller ikke bør lægges til grund inden for Fællesskabet. At prøven i nærværende sag ikke bør tillægges afgørende vægt, fremgår efter sagsøgerens opfattelse af, at han i den anden prøve, der drejede sig om at »ræsonnere«, fik høje karakterer. Han har desuden anført, at når han opnåede i alt 59,82 points i de to prøver (hvor 50 ville have været tilstrækkeligt, blot han opnåede 50 % i hver enkelt prøve), er det urimeligt ikke at lade ham bestå. Både på grund af den måde, udvælgelsesprøven var tilrettelagt på, og på grund af Kommissionens afvisning af at tage hans sag op til fornyet overvejelse ud fra de foreliggende omstændigheder og hans argumenter, har Kommissionen tilsidesat sine forpligtelser over for ham.

Domstolen har fastslået, at Kommissionen må have et skøn ved tilrettelæggelsen af sine udvælgelsesprøver og de kvalifikationskriterier, den lægger vægt på. I første række er det op til ansættelsesmyndigheden og ikke Domstolen at vurdere dem (jfr. sag 90/74, *Deboeck* mod *Kommissionen,* Sml. 1975, s. 1125, og dom af 28. april 1983 i sag 143/82, *David Lipman* mod *Kommissionen,* Sml. 1983, 1301.

Hvis Kommissionen fastsatte kriterier, der ikke på nogen måde var relevante i forhold til den pågældende stilling, eller som ingen ansættelsesmyndighed med rimelighed kunne lægge vægt på (f.eks. at kun rødhårede ansøgere ville få adgang), ville Domstolen uden tvivl gribe ind. Selv om det antages, at der kan være to opfattelser med hensyn til den generelle værdi af almindelige intelligensprøver, og at visse velkvalificerede personer ikke er eksamensmennesker, uanset hvordan prøverne er, kan man i nærværende sag efter min opfattelse ikke sige, at Kommissionen har overskredet sit skøn. Prøven i »forståelse og logisk ræsonnement« skulle give mulighed for at vurdere ansøgerens evne til at udføre planlægnings-, undersøgelses- eller tilsynsopgaver. Det stod Kommissionen helt frit for ved en særskilt prøve at sikre sig, at ansøgerne havde en almindelig evne til at ræsonnere, tænke og udtrykke sig klart og tydeligt, og Kommissionen begik ikke nogen retlig fejl ved at kræve, at ansøgerne skulle bestå både den almindelige og den særlige prøve, selv om det efter omstændighederne er overraskende, at ansøgeren fik så mange points i den sidste prøve og så få i den første. Sagsøgeren har desuden ikke godtgjort, at den anvendte specielle prøve var behæftet med mangler, og slet ikke, at den var behæftet med sådanne mangler, at den ikke burde lægges til grund.

Efter min opfattelse er der ikke i nærværende sag fremført sådanne omstændigheder, at sagsøgeren bør gives medhold; jeg foreslår derfor, at sagsøgte frifindes, og at hver part bærer sine omkostninger.